

[Justitsministeren.]

pende Omstændigheder aldrig kan overstige Hæfte i 3 Maaneder, foreslaas det, at den i Stk. 1 fastsatte Strafferamme, hvorefter Straffen, naar Handlingen har været forbundet med voldsom eller truende Adfærd, kan gaa op til Fængsel indtil 2 Aar, ogsaa kommer til Anvendelse i de øvrige Tilfælde; endvidere, at Fuldbyrdelsesmomentet for Forbrydelsen rykkes frem, saaledes at Forsøg paa at forhindre en lovlig offentlig Forsamling straffes som fuldbyrdet Forbrydelse.

Jeg kommer derefter til et helt andet Omraade, nemlig Kapitel 24: Forbrydelser mod Kønssædeligheden — Bestemmelser, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at kritisere i forskellige Radioforedrag. Her er først Tale om en væsentlig Formildelse af Straffen efter § 222, som straffer dem, der har haft Samleje med et Barn under 15 Aar, med Fængsel indtil 12 Aar. Fastsættelsen af denne meget høje Strafferamme medfører, at Sager for Overtrædelse af § 222 altid behandles for Landsretten under Medvirken af Nævninger, skønt de fleste af disse Sager ikke er saa graverende; de vedrører Samleje med Piger mellem 14 og 15 Aar, der langtfra altid er uskyldige — desværre, og Straffen falder derfor som Regel ud til Fængsel mellem 3 og 6 Maaneder. Man foreslaar nu, at den normale Strafferamme fastsættes til Fængsel indtil 6 Aar, dog at den nuværende Strafferamme af 12 Aar bevares, hvor Barnet er under 12 Aar, eller hvor Gerningsmanden har forskaffet sig Samlejet ved Tvang eller ved Fremsættelse af Trusler. Herigennem vil man naa til mere rimelige Forhold, end der i Øjeblikket kan siges at bestaa paa dette Omraade.

Den næste Paragraf, § 234, handler om forskellige Forbrydelser med Hensyn til utugtige Skrifter, Billeder m. v. Efter Justitsministeriets Formening maa visse af disse Handlinger anses som værende af en saa grov Karakter, at der, naar Forseelsen er begaaet i erhvervsmæssigt Øjemed, er Grund til i Almindelighed at anvende ikke Bøde, men Frihedsstraf. Man foreslaar derfor, at i saadanne Tilfælde kan Bøde kun anvendes under særlig formildende Omstændigheder. Saa streng som man er i Rusland, er jeg dog som sædvanlig ikke. En Bestemmelse der af 17. Oktober 1935 straffer med indtil 5 Aars Fængsel den, der fremstiller eller udbreder pornografiske Skrifter, men det falder os jo ikke ind at være saa strenge her til Lands. Imidlertid er der navnlig i den seneste Tid fremkommet en hel Del Skrifter, hvis Indhold i det hele har en saadan Karakter, at det maa staa

enhver klart, at Skriftet kun har eet Formaal: Spekulation i Interessen for pornografisk Litteratur, og disse Skrifter udsendes f. Eks. til de store Gaarde eller til Gymnasierne. Jeg har fra mange Steder faaet Henvendelse, om man ikke kunde standse denne Trafik. Saafremt den Slags Skrifter ikke har et egentlig utugtigt Indhold, kan de i Øjeblikket ikke rammes. Da saadanne Skrifter imidlertid intet berettiget Formaal har, foreslaar man, at der fastsættes Straf for den, der for Vindings Skyld offentliggør eller udbreder Skrifter og Billeder, der udelukkende maa antages at have til Formaal at spekulere i Sanselighed, selv om Indholdet ikke efter den hidtidige strenge Domstolsfortolkning kan siges at være egentlig utugtigt. Uden for denne Bestemmelse falder naturligvis alle Tilfælde, hvor Skriftet har, eller tillige har, en virkelig litterær, kunstnerisk eller videnskabelig Betydning eller Formaal.

Endnu maa jeg i denne Forbindelse nævne § 236, gennem hvilken Bestemmelse man efter Forhandling med Socialministeriet foreslaar, at der gives Domstolene Adgang til, naar en Person er dømt for en Sædelighedsforbrydelse eller for Alfonsoeri, at give ham Paalæg om ikke at tage Ophold hos Familier, der har mindre Børn, eller selv tage Børn til sig. Den foreslaaede Beskyttelse af Børnene skulde udstrækkes til deres 18de Aar; i Tilfælde, hvor det drejer sig om Personer, der er dømt for Overtrædelse af § 223, Stk. 2, er der særlig Trang til Beskyttelse af Børn mellem 15 og 18 Aar. Paalægget skal naturligvis ikke gælde Børn, over for hvilke den paagældende selv har Forsørgerpligt. Forældre og forsørgelsespligtige Stifforældre bør kun kunne hindres i at samleve med deres Børn i de Tilfælde, hvor Myndighederne efter Forsørgsloven griber ind, altsaa gennem Børneværnet.

Dernæst er der i Kapitel 25, Forbrydelser mod Liv og Legeme, en vigtig Ændring særlig vedrørende de desværre tiltagende Voldsforbrydelser mod sagesløs Person, et Spørgsmaal, som jeg ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at komme stærkt ind paa. Den nugældende Straffelovs § 244 har muliggjort en mild Bedømmelse af Vold mod sagesløs Person. I saadanne Tilfælde straffes Voldsmanden i Henhold til Stk. 1 for Legemskrænkelse med Bøde eller Hæfte, dog saaledes at Straffen i Medfør af Stk. 2 kan stige til Fængsel i 2 Aar. Der er ikke mere foreskrevet Anvendelse af Frihedsstraf, naar Volden har paadraget den overfaldne en ikke rent forbigaaende legemlig Lidelse, og det er endvidere ikke længer